

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/70/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219548
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4212219548.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej-Vallovej a členiek senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpená Advocate, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti povinnej: I. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P., R. U. XX, o vymoženie 354 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 2. mája 2017 č. k. 12Er/1480/2012-52 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 243a ods. 1, § 243d ods. 2, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1, 2, zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. 12. 2014, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala voči povinnej vykonania exekúcie na vymoženie sumy 354,00 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, keď poukazovala na rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761, vedený pod sp. zn. SR 05932/11 zo dňa 14. 07. 2011, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 04. 08. 2011 (ďalej aj len ako „rozhodcovský rozsudok“). Súd prvej inštancie uviedol, že ako príslušný exekučný súd uznesením č. k. 12Er/1480/2012-12 zo dňa 18. 10. 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, a to z dôvodu neexistencie vykonateľného exekučného titulu. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená v zákonnej lehote odvolanie zo dňa 31. 10. 2012, o ktorom Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 9CoE/140/2013-32 zo dňa 18. 07. 2013 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, bol povinný posúdiť, či dojednanie rozhodcovskej zmluvy v danom spotrebiteľskom právnom vzťahu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ neplatná a či nie je dôvod pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, keďže ak by právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, rozhodcovský rozsudok ako celok by bol vydaný v rozpore so zákonom a nemohol by byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého sa vedie exekúcia. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že po predložení rozhodcovskej doložky zo strany oprávnenej túto preskúmal a skonštatoval, že skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017), poukazujúc na ustálenú aplikačnú činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoE/140/2013-32 zo dňa 18. 07. 2013 preskúmal, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, pričom za týmto účelom súd preskúmal oprávnenu predloženú zmluvu o úvere č. 409100138 zo dňa 06. 09. 2010 a rozhodcovskú zmluvu zo dňa 06. 09. 2010, uzavretú medzi oprávnenu

a povinnou. Súd prvej inštancie po vykonaní dôkazu (rozhodcovskej doložky) dospel k názoru, že predmetná rozhodcovská doložka je neplatná. Súd prvej inštancie na podporu svojich tvrdení uviedol, že právny vzťah založený zmluvou o úvere č. 409100138 zo dňa 06. 09. 2010 medzi oprávnenou a povinnou, je vzťah spotrebiteľský, pri uzatváraní ktorého oprávnená konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a povinná pri uzatváraní predmetného spotrebiteľského vzťahu nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti (spotrebiteľ). Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, je potom nesporné, že záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným založený na základe predkladanej zmluvy o úvere je záväzkovým vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda je potrebné ho posudzovať v kontexte ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k rozhodnutiu, že rozhodcovská zmluva je neplatná. Súd prvej inštancie z citovaného znenia čl. II rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej (spotrebiteľa) tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi je v danom prípade fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď oprávnenou je podaná žaloba na rozhodcovský súd. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Súd prvej inštancie v rámci zisteného skutkového stavu nedošiel k názoru, že by v rámci kontraktácie došlo k naplneniu zákona, a že by s odbornou starostlivosťou príslušný zamestnanec oprávnenej najprv poučil povinnú a nechal povinnej priestor pre zváženie a rozhodnutie. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie nepovažuje za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Oprávnená si tak v tomto smere dôkazné bremeno nesplnila. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a povinný nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu za zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovskú zmluvu z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprijateľnú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

2. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Mala za to, že exekučný súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej prieskumnej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov a v jeho nadväznosti zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázala na ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj na ustanovenia § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Zdôraznila, že exekučný súd v konaní o vydanie poverenia na vykonávanie exekúcie z predložených podkladov posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky, pričom formálne preskúmavanie exekučného titulu sa obmedzuje na dodržanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu, tak ako ich vyžaduje § 34 zákona o rozhodcovskom konaní a preskúmaním materiálnej stránky zisťuje súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu, ktorými sú dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi. Akcentovala na to, že exekučný súd v rámci preskúmania exekučného titulu po materiálnej stránke, nemôže skúmať samotné rozhodcovské konanie, nakoľko ustanovenie, o ktoré sa opiera súd v napadnutom uznesení, stanovuje podmienku na zastavenie exekúcie tak, že rozhodcovský rozsudok, a nie rozhodcovské konanie zaväzuje k niečomu nedovolenému. Preto mala za to, že exekučný súd nemôže v rámci exekučného konania zaujímať právne stanoviská a úvahy k výroku samotného exekučného titulu. Podľa jej názoru sa musí súd obmedziť len na také dôvody zastavenia exekúcie, ktoré majú povahu skutkovo zjavných dôvodov. Nemôže sa teda jednáť o dôvody právneho posúdenia veci. V prípade, ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského súdu, ukrátil tým strany exekučného konania práv, ktoré im priznáva zákon o rozhodcovskom konaní alebo Občiansky súdny poriadok a to hlavne právo na prejednanie veci

pred príslušným súdom. Ďalej zdôraznila, že postupom súdu v tejto veci a jeho výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov (podľa ust. § 40 cit. právneho predpisu) exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom zákona o rozhodcovskom konaní. K neúplnému zisteniu skutkového stavu veci súdom prvej inštancie dodala, že oprávnená s povinným (povinnou) uzatvára rozhodcovskú zmluvu podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní formou samostatného právneho úkonu a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Konajúci súd však tieto skutočnosti dostatočne nezisťoval, a tak zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. V zmysle čl. 2 zmluvy je následne daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu rozhodnúť spor medzi stranami, pričom Stály rozhodcovský súd postupuje v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ako aj v zmysle svojho Rokovacieho poriadku. Zmluvné strany sa v zmysle článku 2 ods. 2, druhá veta dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy. Vo veci námietky konajúceho súdu ohľadom znemožnenia voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom v súvislosti s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, poukázala na odôvodnenie zákonodarcov, v zmysle ktorého je cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľovi rozhodnúť sa, kde uplatní svoje práva. V danej veci teda konajúci súd konal nad rámec zákonných ustanovení. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie oprávnenej nie je dôvodné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

4. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že predmetné exekučné konanie sa začalo dňa 21. 08. 2012, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. pod sp. zn. SR 05932/11, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01. 08. 2011 a vykonateľnosť dňa 04. 08. 2011. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý v podaní, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 26. 09. 2012, požiadal príslušný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe vyššie označeného exekučného titulu. Súdom prvej inštancie návrh súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 12Er/1480/2012-12 zo dňa 18. 10. 2012 zamietol, a to z dôvodu neexistencie vykonateľného exekučného titulu. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená v zákonnej lehote odvolanie zo dňa 31. 10. 2012, o ktorom Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 9CoE/140/2013-32 zo dňa 18. 07. 2013 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdom prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, bol povinný posúdiť, či dojednanie rozhodcovskej zmluvy v danom spotrebiteľskom právnom vzťahu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ neplatná a či nie je dôvod pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia. Súdom prvej inštancie v zmysle uznesenia č. k. 9CoE/140/2013-32 zo dňa 18. 07. 2013, v konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, opätovne konal a následne rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

6. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

7. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 1. júla 2016, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a presvedčivá. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia primerane obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku správne preskúmal nielen žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, ale aj predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a rozhodcovskú doložku obsiahnutú vo všeobecných obchodných podmienkach.

12. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

13. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či

rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

14. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky) prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

15. Nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi v tom, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

16. Vychádzajúc z obsahu spisu, zmluvy o úvere zo dňa 06. 09. 2010, súd prvej inštancie správne posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a správne na ňu aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona o spotrebiteľských úveroch. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky oprávnenej uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).